

Hồi 12

Giữa Sinh và Tử

ối đen chết người. Tĩnh lặng chết người.

Không có ánh sáng, không có tiếng động, đều không đáng sợ, đáng sợ nhất là không còn hy vọng.

Bọn họ đã hoàn toàn bị hãm nhập trong hầm tử vong.

Đám trẻ không khóc, đám trẻ đang bú, chỉ có tiếng bú của bọn chúng, vẫn còn sức sống sinh mệnh vầy vùng.

Nhưng sinh mệnh của bọn chúng có thể duy trì bao lâu ?

Phó Hồng Tuyết nắm chặt đao của hấn, nhưng hiện tại cái hầm tử vong này cả đao của hấn cũng đều vô phương đột phá.

Hấn vốn muốn an ủi Trác Ngọc Trinh, lại không biết nói làm sao, tâm của hấn quá bất loạn.

Giữa sinh và tử, xem ra hấn một mực không chịu bỏ rơi hai đứa nhỏ đó.

Tuy hấn tịnh không phải là phụ thân thân sinh của hai đứa nhỏ, nhưng giữa hấn và bọn chúng đã có một mối liên hệ kỳ diệu, thậm chí mối liên hệ còn thân mật hơn cả tình phụ tử.

Bởi vì hai đứa trẻ đó là do chính tay hấn nghênh tiếp đến thế giới này, phảng phất đã thành tục duyên sinh mệnh của chính hấn.

Thứ tình cảm đó vừa phức tạp vừa vi diệu, bởi vì nhân loại có thứ tình cảm đó cho nên thế giới này mới có thể tồn tại.

Trác Ngọc Trinh đột nhiên thốt:

- Tôi có nghe Minh Nguyệt Tâm nói qua, chừng như lúc trước bọn chàng cũng đã từng bị nhốt tại đây.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Ừm.

Trác Ngọc Trinh thốt:

- Chàng trước đây đã có biện pháp để thoát thân, hiện tại nhất định cũng có thể nghĩ ra cách đi ra.

Mắt nàng phát ngời ánh sáng, dâng đầy hy vọng.

Phó Hồng Tuyết thật sự bất nhẫn để hy vọng của nàng bị tiêu hủy, nhưng lại không thể không để nàng biết sự thật ra sao:

- Lần trước bọn ta thoát thân chỉ vì lúc đó ở đây lại có một lợi khí phá vách.

Hiện tại nơi đây lại trống không, trừ bốn người bọn chàng ra, chỉ còn một thi thể.

Thi thể đã lạnh cứng như băng, bọn họ thế nào cũng biến thành như vậy.

Ánh mắt của Trác Ngọc Trinh lại vẫn còn tia hy vọng:

- Tôi thường nghe người ta nói, đao của chàng là lợi khí thiên hạ vô song.

Phó Hồng Tuyết nhìn đao trong tay, nổi thống hận tràn đầy giọng nói:

- Đây là lợi khí giết người, không phải để cứu người.

Nổi thống hận của chàng không phải là vì người khác, mà là vì chính chàng, chỉ cần có thể để đám trẻ sống sót, chàng không do dự làm bất cứ chuyện gì.

Nhưng chàng hiện giờ đang vô năng vô lực.

Hy vọng của Trác Ngọc Trinh chung quy hoàn toàn bị phá diệt, lại miễn cưỡng cười:

- Chúng ta ít ra còn có một hy vọng.

Nàng an ủi Phó Hồng Tuyết:

- Yến Nam Phi hồi nãy muốn chàng ở lại, y nhất định sẽ quay trở lại.

Phó Hồng Tuyết nói:

- Y nếu phải quay lại đây, đã quay lại từ sớm, hiện tại cho dù có quay lại, cũng nhất định nghĩ bọn ta đã không còn ở đây.

Trác Ngọc Trinh ngậm miệng.

Nàng đương nhiên cũng biết lời nói của Phó Hồng Tuyết là sự thật, Yến Nam Phi tuyệt đối nghĩ không ra bọn họ còn lưu lại đây lâu như vậy, càng nghĩ không ra Phó Hồng Tuyết bị người chôn sống ở đây.

Bằng vào tai mắt và phản ứng của Phó Hồng Tuyết, vô luận là ai chỉ cần có một điểm hành động, đều không thể qua mắt được hẳn.

Ai lại có thể tưởng được lúc đó chính là lúc hẳn đỡ đỡ ? Ai lại có thể tưởng được đến lúc đó lại có đứa bé khóc lớn ?

Trên thế gian vốn có rất nhiều chuyện ai ai cũng vô phương dự liệu, chuyện chân thật có khi thậm chí còn kỳ hơn so với chuyện thần thoại.

Đám trẻ lại bắt đầu khóc.

Lòng bàn tay của Phó Hồng Tuyết xuất mồ hôi lạnh, hẳn đột nhiên nhớ hẳn còn có thể làm một chuyện cho bọn chúng.

Hắn vốn thà chết cũng không nguyện làm chuyện này.

Nhưng hiện tại hắn nhất định phải làm.

Triệu Bình cũng là một tay lão luyện giang hồ, trên người của kẻ lão luyện giang hồ luôn luôn mang theo những vật ứng biến cần kíp.

Lục lợi lấy đồ của một người chết, chuyện đó hắn vốn vừa nghĩ đến đã cảm thấy kinh tởm.

Nhưng hiện tại hắn lại đã đang làm chuyện đó.

Hắn tìm ra một vật dẫn lửa, một cuộn dây dài, một khối hùng hoàng tinh đuổi rần tránh tà, một bình thuốc cầm máu, một củ nhân sâm đã dùng qua còn phân nửa, một chùm chìa khóa, một cái trâm cài tóc trên châu, một đồng bạc vụn, nhiều ngân phiếu và một phong thư.

Trân châu và hoàng kim vốn là những thứ trân bảo thế nhân bất chấp thủ đoạn để đoạt vào tay, thậm chí không do dự đánh đổi bằng cả nhân cách của chính mình, nhưng hiện tại đã biến thành những thứ vô giá trị.

Đó không phải là một sự trào phúng sao ?

Sau khi sinh con, còn yếu ớt, dám trẻ lại cần sữa mẹ.

Vô luận là ai cũng biết Trác Ngọc Trinh hiện tại cần nhân sâm đó nhất.

Phó Hồng Tuyết lẳng lẳng xuất đao, cắt bỏ phần đầu nơi đã bị găm qua. Đây là lần đầu tiên hắn không phải vì muốn lấy một sinh mệnh mà bạt đao, lại đã là lần thứ hai Trác Ngọc Trinh thấy được đao của hắn, hắn không thêm để ý.

Sự cách ly giữa hắn và Trác Ngọc Trinh cũng đã bị đả phá trong quá trình sinh đẻ.

Hiện tại giữa hai người bọn họ, cũng đã có một mối liên hệ kỳ dị.

Trác Ngọc Trinh cũng không nói đến chuyện đó, lẳng lẳng đón nhận nhân sâm, mắt lại nhìn chăm chăm trên cái trâm cài tóc châu hoa đó.

Đó là một đóa mẫu đơn, mỗi một hạt trên châu đều không có tí vết.

Chiếu sáng nhu hòa, dát khảm tinh xảo, nhìn trong bóng tối lại càng hiển lộ nét mỹ lệ phi phàm.

Mắt của nàng cũng phát sáng.

Nàng cũng vẫn là nữ nhân.

Mỹ lực của châu bảo, vốn không có nữ nhân nào có thể đề kháng.

Phó Hồng Tuyết do dự, chung quy cũng đưa cho nàng.

Có lẽ hắn vốn không nên làm vậy, nhưng ngay lúc này, hắn bận tâm gì mà không để cho nàng hưởng thụ một chút lạc thú ? Một chút hoan hỉ ?

Trác Ngọc Trinh mỉm cười, cười như đứa bé.

Đứa bé đang khóc đột nhiên đã ngủ.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Nàng cũng nên ngủ đi.

Trác Ngọc Trinh nói:

- Tôi ngủ không được.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Chỉ cần nhắm mắt lại, tự nhiên là ngủ được.

Hắn thấy nàng đã quá mệt mỏi mất máu quá nhiều, đã kinh qua quá nhiều khổ nạn hãi hùng.

Mắt nàng chung quy cũng nhắm lại, đột nhiên đã chìm vào bóng tối tĩnh lặng điềm mật.

Phó Hồng Tuyết lặng im nhìn bọn họ, mẫu thân cùng đám trẻ trong giấc ngủ say. Đó là một bức tranh hạnh phúc, mỹ lệ làm sao, nhưng còn có phận sự ...

Hắn nghiêng chặt răng, quyết tâm không để mình đổ lệ.

Hiện tại hắn nhất định phải tìm ra một cách để giúp bọn họ thoát thân, hắn tuy có đôi mắt có đủ năng lực nhìn mọi vật trong bóng tối, nhưng hắn cũng đã quá mệt mỏi.

Hắn thấp ngọn đuốc lên, cái đầu tiên hắn thấy, lại là tám chữ trên phong thư đó.

“Diện trình

Yến Nam Phi ngô đệ.

Vũ”.

Công tử Vũ ?

Phong thư này có phải là Công tử Vũ sai Triệu Bình đem đến cho Yến Nam Phi ? Ngô đệ ?

Bọn họ lại có quan hệ gì ?

Phó Hồng Tuyết ức chế lòng hiếu kỳ của mình, xếp phong thư lại, nhét vào ngực.

Triệu Bình không có cơ hội giao phong thư đó, hắn hy vọng mình còn có cơ hội có thể tái kiến Yến Nam Phi.

Nhưng hắn cũng đã tự biết, hy vọng đó thật sự rất mong manh.

Đối với Phó Hồng Tuyết mà nói, ngoài phong thư và nhân sâm ra, những vật tìm thấy trên người Triệu Bình căn bản toàn là vật vô giá trị.

Bởi vì hắn hờ hững không chú ý đến một điểm, trên người một nam nhân như Triệu Bình, vốn không nên có cái trâm cài tóc châu hoa đó.

Đợi đến lúc hấn nghĩ ra điểm đó, đã quá trễ.

Mẫu thân và con trẻ đề đang ngủ say, trong bóng tối đột nhiên phát ra một trận thanh âm kỳ dị.

Phó Hồng Tuyết giơ đuốc lên, thấy một đàn rắn từ hốc đá bò ra, trườn về góc tối tăm phía trái.

Bọn chúng chịu không mùi hùng hoàng đó.

Dưới địa thất đã không có lỗ thông gió, không khí từ từ trầm hạ, mùi hùng hoàng càng nồng nặc.

Phó Hồng Tuyết lập tức phát hiện một chuyện đáng sợ – có lẽ còn chưa chết đói chết khát, bọn họ đã phải chết ngột.

Đặc biệt là con nít.

Đám trẻ còn chưa có đủ năng lực để thích ứng với hoàn cảnh môi trường.

Vào lúc này, hấn lại phát giác một sự kiện, sự kiện làm cho cả người hưng phấn.

Cả đàn rắn vừa trườn đến cái góc tối đó, đã biến mất không thấy nữa.

Nơi đó nhất định có lối ra.

Nơi góc tường đá đó quả nhiên có một kẽ nứt, cũng không biết là đã có từ trước, hay là nứt ra sau lần địa chấn hồi nãy.

Tuy hấn không phải là rắn, tuy hấn không biết biết bên ngoài bức tường đó là gì, còn bên dưới có gì, nhưng chỉ cần có một chút cơ hội, hấn tuyệt không thể bỏ qua.

Hấn rút đao ra.

Lúc Trác Ngọc Trinh tỉnh dậy, Phó Hồng Tuyết đã cạy trên tường rất lâu, vết nứt trên tường đá đã dần dần to ra, thậm chí cả con chuột mập nhất cũng đã có thể ra vào.

Chỉ tiếc bọn họ không phải là chuột.

Đám trẻ tỉnh dậy lại khóc, khóc rồi lại ngủ. Trác Ngọc Trinh cởi áo ngoài, trải trên mặt đất, nhẹ nhàng đặt đám trẻ đang thiêu thiêu ngủ xuống, lặng lẽ gượng đứng lên.

Phó Hồng Tuyết thở hổn hển, y phục trên người đầm mồ hôi, người bất giác còn chưa ngưng nghỉ, nhưng thể lực của hấn đã tiêu hao quá nhiều, không khí lại trầm hạ ngày càng nặng nề làm cho hấn vô phương chịu đựng.

Hấn phải thoát thân lập tức, hấn dùng hết sức, “băng” một tiếng, trên mũi đao đã bị mẻ mất một miếng.

Thanh đao này đã thành một bộ phận trên thân thể hấn, thậm chí cũng đã là một bộ phận trong sinh mệnh hấn.

Nhưng tay của hấn không ngưng nghỉ.

Trác Ngọc Trinh cắn một miếng nhân sâm, lẳng lẳng đưa qua.

Phó Hồng Tuyết lắc đầu:

- Đám nhỏ phải bú, nàng so với ta càng cần thể lực hơn nhiều.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Nhưng nếu chàng gục ngã, còn ai có thể sống sót ?

Phó Hồng Tuyết nghiêng chặt răng, trên mũi đao lại mẻ thêm một miếng.

Nước mắt của Trác Ngọc Trinh đã lăn dài.

Đó vốn là binh khí thiên hạ vô song, đủ để làm cho phong vân biến sắc, quần hùng táng đởm, nhưng hiện tại lại không thể hữu dụng bằng một cái xẻng.

Đó là một chuyện bi ai tàn khốc làm sao.

Thứ cảm giác đó tự Phó Hồng Tuyết đương nhiên cũng có thể nhận ra được, hẳn cơ hồ thật sự đã phải ngã quy.

Bàn tay của Trác Ngọc Trinh đột nhiên lẳng lẳng đưa sang một vốc nước cam tuyền.

Phó Hồng Tuyết vừa há miệng, nước cam tuyền đã tràn vào miệng hắn, gieo một thứ hương vị ngọt ngào dễ thương đẩy lùi nhọc nhằn trong tâm hắn.

Đó là sữa của nàng.

Phó Hồng Tuyết vốn đã phát thệ không để rơi lệ nữa, nhưng giây phút này nhiệt lệ nhịn không được đã trào tuôn dạt dào.

Ngay lúc đó, kẽ nứt đột nhiên có một vật đâm vào, chính là một thanh kiếm.

Kiếm đỏ tươi !

Trên kiếm có quấn một mảnh áo, trên mảnh vải có mười chữ: "Ta còn chưa chết, người cũng không thể chết được !"

Đám trẻ lại khóc.

Tiếng khóc lớn rõ, tượng trưng cho sinh mệnh vẫy vùng.

oOo

Dương quang đầy trời.

Đám trẻ chung quy đã thấy dương quang.

Phó Hồng Tuyết chỉ hy vọng đám trẻ tuy chào đời trong bóng tối, đều có thể sống dưới ánh dương quang.

- Ta vốn đã quay trở lại. Ta đã đi ba lần.
- Nhưng người lại quay trở lại ba lần.

“Chính ta cũng không biết tại sao phải quay trở lại, trong lòng ta đã không nghĩ bọn người còn ở trong đó”. Yến Nam Phi cười lớn: “Bởi vì ta vốn có nằm mộng cũng nghĩ không ra Phó Hồng Tuyết cũng bị người ta chôn sống”.

Nụ cười của chàng tịnh không có một chút ác ý, chàng quả thật đang vui vẻ trong lòng:

- Lần cuối cùng, ta lại đã chuẩn bị bỏ đi.
- Sao người còn chưa đi ?
- Bởi vì ta đột nhiên nghe một thanh âm kỳ quái, giống như có người đang ăn đậu phộng.

- Đó là tiếng đao mổ.
- Đao của ai ?
- Của ta.

Yến Nam Phi nhú mày, miệng há hốc, giật mình nhìn Phó Hồng Tuyết, thậm chí mặt đất bị nứt một lỗ lớn cũng không thất kinh bằng.

Phó Hồng Tuyết lại cười thốt:

- Đao của ta chỉ bất quá là một thanh đao bình thường.

Yến Nam Phi hỏi:

- Tay người thì sao ?

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Tay ta còn nguyên.

Yến Nam Phi thốt:

- Chỉ cần tay còn, đao có mổ cũng có thể giết người như trước.

Nụ cười của Phó Hồng Tuyết đột nhiên tan biến:

- Người nào ?

Yến Nam Phi thở dài một hơi, cười khổ:

- Người cũng còn, chỉ tiếc ta không biết bọn chúng ở đâu ?

Xa xa có xe ngựa, lại không có người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người ngồi xe tới đây ?

Yến Nam Phi mỉm cười:

- Ba lần đều ngồi xe tới, ta ghét đi bộ, khi có thể ngồi xe, ta tuyệt không đi bộ.

Phó Hồng Tuyết nhìn chàng:

- Chỉ vì ghét đi bộ, không phải vì chân của người ?

Yến Nam Phi cũng nhìn hấn, đột nhiên thở dài:

- Tại sao ta một điểm cũng không qua mắt được người ?

Đứa nhỏ quẩn trước ngực Phó Hồng Tuyết, Yến Nam Phi một mực ức chế sự ngạc nhiên của mình, không hỏi chuyện đó.

Bởi vì Phó Hồng Tuyết một mực không nói tới chuyện đó.

Chàng biết tính khí của Phó Hồng Tuyết, con người đó nếu không chịu nói tới chuyện gì, tốt hơn hết là làm như không biết.

Trác Ngọc Trinh lại đã mỉm cười chào hỏi chàng:

- Yến thúc thúc, sao không lại nhìn con của chúng tôi ?

Yến Nam Phi quả thật không thể bình tĩnh đứng yên, nhịn không được, hỏi:

- Con của các người ?

Trác Ngọc Trinh liếc nhìn Phó Hồng Tuyết, hỏi:

- Chàng còn chưa nói cho người nghe sao ?

Yến Nam Phi hỏi:

- Nói cho ta nghe cái gì ?

Trác Ngọc Trinh cười ngọt ngào:

- Hai đứa trẻ này một đứa họ Thu, một đứa họ Phó, con trai kế thừa huyết mạch Thu gia, tên là Thu Tiểu Thanh, con gái ra đời trước, tên là Phó Tiểu Hồng.

Ánh mắt nàng chứa đầy vẻ kiêu ngạo và thỏa mãn:

- Chuyện này tôi đã thương lượng với chàng rõ ràng, chúng tôi đã đồng ý.

Má nàng ửng hồng, cúi thấp đầu.

Yến Nam Phi nhìn nàng, lại nhìn Phó Hồng Tuyết, biểu tình trên mặt còn thất kinh hơn lúc nghe dao của Phó Hồng Tuyết bị mẻ.

Phó Hồng Tuyết lại đã quay đầu, cột chặt đứa bé trước ngực, thốt:

- Bọn ta sao còn chưa lên xe.

Trác Ngọc Trinh đã ngồi trong xe chờ Yến Nam Phi và Phó Hồng Tuyết đang từ từ đi tới.

Bọn họ một mực không mở miệng, một hồi lâu sau, Phó Hồng Tuyết đột nhiên hỏi:

- Người nghĩ sao ?

Yến Nam Phi miễn cưỡng cười, thốt:

- Trên thế gian vốn có rất nhiều chuyện làm người ta nghĩ không ra.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Người phản đối ?

Yến Nam Phi đáp:

- Ta biết người nhất định có nỗi khổ, có lẽ ...

Phó Hồng Tuyết ngắt lời chàng:

- Nếu quả thời gian đi ngược lại, ta lại gặp lại tình huống như vậy, dám trề đó không thể không có phụ thân, một người phải nhận làm phụ thân của chúng.

Nụ cười của Yến Nam Phi đã tươi tắn:

- Trừ người và ta ra quả thật cũng nghĩ không ra còn có ai có thể nhận làm phụ thân của chúng.

Chàng đi rất chậm, tư thế bước đi có vẻ không bắt kịp Phó Hồng Tuyết, lại còn ho khan không ngừng.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên dừng chân, nhìn chàng chằm chằm:

- Người bị thương nặng không ?

Yến Nam Phi đáp:

- Không nặng.

Phó Hồng Tuyết đột nhiên xuất thủ, vạch áo chàng ra, trên bộ ngực kiên cường có hai dấu ngón tay.

Dấu ngón tay tím bầm, chùng như đã dùng quyền chấn thương.

Tròng mắt của Phó Hồng Tuyết co thắt ngay lập tức:

- Đó có phải là Thiên Tuyệt Địa Diệt Đại Tử Dương Thủ ?

Yến Nam Phi đáp:

- Ừm.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Trên chân của người trúng Thấu Cốt Đỉnh hay Sưu Hồn Châm ?

Yến Nam Phi cười khổ:

- Nếu là Sưu Hồn Châm, hiện tại ta còn có thể đứng vững sao ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có người của Tây Phương Tinh Tú Hải đến ?

Yến Nam Phi đáp:

- Chỉ có một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Là Đa Tình Tử ? Hay Vô Tình Tử ?

Yến Nam Phi thở dài một hơi:

- Đa Tình Tử hạ thủ cũng không lưu tình như vậy thôi.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Thấu Cốt Đinh còn ghim trong chân người ?

Yến Nam Phi đáp:

- Hiện tại trên chân ta chỉ có một cái lỗ.

Tay của hắn thò ra từ ngực, lòng bàn tay đã có nhiều ám khí lóe ánh hàn quang.

Nếu chọn mười thứ ám khí đáng sợ nhất trong thiên hạ, Thấu Cốt Đinh không còn nghi ngờ gì nữa là một thứ.

Yến Nam Phi đột nhiên vừa cười vừa nói:

- May mắn vận khí của ta cũng không tệ, hắn tung ra mười ba mũi Thấu Cốt Đinh, ta chỉ hứng một mũi, lại không dả trúng khớp xương của ta, cho nên ta cũng còn chạy nhanh hơn bọn chúng, nếu không cho dù Đa Tình Tử không giết được ta, Dương Vô Kỳ cũng đã lấy mạng ta.

Nụ cười của chàng không ngờ còn rất khoái trá:

- Ta có thể nói cho người biết một bí mật, chuyện giết người ta vốn không bằng người, chạy trốn ta lại tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất.

Tay của Phó Hồng Tuyết cũng dứt vào ngực, đợi cho chàng nói xong mới giơ ra, trên đầu ngón tay là một phong thư:

- Ngồi trên xe hãy đọc.

“Ai lên xe ?” Yến Nam Phi cười cười: “Ta nhớ lúc trước người chừng như không biết đánh xe”.

Phó Hồng Tuyết đáp:

- Hiện tại ta đã biết.

Yến Nam Phi hỏi:

- Người học hồi nào ?

Phó Hồng Tuyết nhìn chàng, đột nhiên hỏi ngược:

- Người lúc trước có thể chạy trốn được không ?

Yến Nam Phi ngẫm nghĩ, lắc lắc đầu.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Vậy người học chạy trốn từ hồi nào ?

Yến Nam Phi đáp:

- Đến lúc đó không thể không chạy trốn.

Phó Hồng Tuyết lại ngậm miệng, hẳn tin rằng Yến Nam Phi đã minh bạch ý tứ của hắn – một người đến lúc làm một chuyện không thể không làm, nhất định phải làm.

Lá thư rất dài, không ngờ đến ba trang, còn chưa lên xe, Yến Nam Phi đã bắt đầu đọc.

--- Chàng đọc gấp rút.

Phó Hồng Tuyết lại rất trầm lặng, không hỏi chàng trong thư nói gì.

Xem chừng phong thư đó phẳng phất có điều thú vị, bởi vì ánh mắt của Yến Nam Phi để lộ nét vui mừng.

Một thứ vui mừng tràn đầy.

Chàng đột nhiên thốt:

- Xem ra Công tử Vũ quả thật là một người tốt, quả thật lo lắng quan tâm đến mạng sống của ta.

Phó Hồng Tuyết thốt:

- Ô

Yến Nam Phi cười nói:

- Y khuyên ta ly khai người mau chóng, bởi vì người hiện tại đã biến thành một thứ ôn dịch, vô luận là ai ở gần người cũng đều bị xui xẻo.

Chàng cười lớn, lại nói:

- Y thậm chí còn liệt ra một bảng.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Một bảng ?

Yến Nam Phi đáp:

- Trên bảng liệt ra những người muốn giết bọn ta. Người muốn giết người tính ra còn hơn người muốn giết ta một người.

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng thốt:

- Một không phải là nhiều.

Yến Nam Phi thốt:

- Có lúc không tính là nhiều, có lúc cũng không tính là ít, phải coi người đó là ai.

Nụ cười của chàng không còn khoái trá nữa, nghiêm giọng:

- Người muốn giết người căn bản không thể tính là một người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Tính là bao nhiêu ?

Yến Nam Phi đáp:

- Ít nhất cũng phải tính là mười người ?

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Có phải là Tinh Tú Hải Vô Tình Tử ?

Yến Nam Phi đáp:

- So với người này, Vô Tình Tử tối đa chỉ có thể tính là một đứa bé mới học giết người.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Là ai ?

Yến Nam Phi đã lên xe, đóng cửa xe, chùng như sợ rớt xuống xe:

- Người này cũng dụng đao, dụng một thanh đao rất đặc biệt.

Phó Hồng Tuyết hỏi:

- Đao gì ?

Yến Nam Phi lại khóa chặt cửa xe, rồi mới nói từng tiếng:

- Thiên Vương Trảm Quỷ Đao.

Trong xe rất rộng rãi. Trác Ngọc Trinh đặt đứa bé gái dựa trên đầu gối, tay ẵm đứa bé trai, nhả tình lại nhìn Yến Nam Phi chằm chằm, chung quy nhin không được, hỏi:

- Thiên Vương Trảm Quỷ Đao là loại đao gì ?

Yến Nam Phi miễn cưỡng cười đáp:

- Thật ra mà nói, đó không thể tính là một thanh đao.

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Tính là mười thanh đao ?

Yến Nam Phi không trực tiếp hồi đáp, lại hỏi ngược:

- Nàng có thấy qua đao của Tiêu Tứ Vô chưa ?

Trác Ngọc Trinh ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu:

- Tôi đã thấy qua người hấn, hấn luôn dùng một lưỡi đao cắt móng tay.

Yến Nam Phi thốt:

- Ít nhất cần năm trăm lưỡi đao như vậy, có thể đúc thành một thanh Thiên Vương

Trăm Nguyệt Dao.

Trác Ngọc Trinh thở gấp:

- Năm trăm lưỡi đao ?

Yến Nam Phi lại hỏi:

- Nàng có biết gã đã dùng lưỡi đao đó giết bao nhiêu người không ?

Trác Ngọc Trinh hỏi:

- Hai người ? Ba người ? Năm người ?

Yến Nam Phi thở dài:

- Đao của gã đã giết hai mươi bảy người, mỗi người đều bị hấn chẻ đầu làm hai.

Trác Ngọc Trinh biến sắc, ôm chặt đứa nhỏ vào lòng, mắt nhìn ra ngoài song cửa, miễn cưỡng cười:

- Người không phải cố ý dọa ta chứ ?

Yến Nam Phi cười khổ:

- Nàng nếu thấy thanh đao đó, sẽ biết ta có dọa hay không.

Chàng đột nhiên lắc đầu:

- Nhưng nàng nhất định không thể thấy, ông trời bảo hộ mong ngàn vạn lần không để nàng thấy.

Trác Ngọc Trinh không hỏi nữa, bởi vì nàng thấy một chuyện rất kỳ quái:

- Người nhìn cái bánh xe đó xem.

Bánh xe tịnh không kỳ quái, nhưng bánh xe đó làm sao có thể lăn ?

Yến Nam Phi nhin không được, ghé đầu nhìn ra một cái, sắc mặt đã biến đổi:

- Bánh xe đó là trên xe bọn ta ?

Câu nói còn chưa dứt, xe đã bắt đầu nghiêng nghiêng, nghiêng sang phía một bên đường.

Trác Ngọc Trinh lại la lớn:

- Người xem, sao chỉ có nửa con ngựa ?

Nửa con ngựa ? Trên thế giới này làm sao có nửa con ngựa ?

Càng kinh hồn hơn, nửa con ngựa đó cũng chạy về phía trước, chạy bằng hai chân.

Đột nhiên, một làn mưa máu như loạn tiễn bắn ra.

Nửa con ngựa đó chạy tới bảy tám bước rồi quỵ xuống, nội tạng ruột gan đổ ào xuống đất.

Yến Nam Phi hét lớn:

- Coi chừng.

Tiếng hét vừa dứt, xe ngựa đã bay bổng lên, giống như tự mình nó bay lên.

Yến Nam Phi bay tới, ôm lấy Trác Ngọc Trinh và mấy đứa bé, giơ chân đá cửa xe.

Một bàn tay từ bên ngoài thò vào, chỉ nghe thanh âm của Phó Hồng Tuyết hét: “Nắm lấy”.

Hai tay vừa nắm vào nhau, Phó Hồng Tuyết kéo Yến Nam Phi, Yến Nam Phi ôm Trác Ngọc Trinh cùng mấy đứa bé, hét lên một tiếng, cả người lẫn mấy đứa bé đều đã bay ra ngoài.

Tiếp theo âm một tiếng, cỗ xe đã đâm thẳng vào một cây đại thụ bên đường.

Vỡ tan nát.

o0o

Chính ngọ.

Khí trời quan đấng, dương quang diễm lệ.

Dương quang tươi tắn chiếu thẳng trên con đường lớn, lại đột nhiên bị một áng mây đen vần vũ, che phủ ánh mặt trời, phảng phất cả mặt trời cũng bất nhẫn nhìn sự kiện phát sinh trên đại lộ.

Cỗ xe đã vỡ tan nát.

Ngựa kéo xe đã biến thành hai phần, nửa phần sau còn dính vào xe, nửa phần trước lại đổ ập giữa đường.

Hồi nãy đã có chuyện gì xảy ra ?

Trác Ngọc Trinh ôm chặt đứa bé vào lòng, không để cho nó khóc, tuy nàng không biết chuyện gì xảy ra hồi nãy, nhưng nàng thật sự quá sợ hãi, sợ đến nỗi không cảm thấy đau đớn.

Tuy xương cốt toàn thân nàng đều gần như gãy nát, nhưng nỗi sợ hãi khủng bố đã làm cho nàng hoàn toàn tê dại, sau đó nàng nhịn không được bắt đầu ói mửa.

Một gã tiểu phu trẻ đang đứng cạnh mấy cây đại thụ bên đường, cũng không ngừng ói mửa.

Gã hồi nãy đang chuẩn bị băng qua đường, lại thoái lui, vì gã thấy có một cỗ xe ngựa đang phi nhanh tới.

Người đánh xe sắc mặt trắng nhợt, xem chừng đang hận không thể đánh xe chạy bảy tám trăm dặm trong chốc lát.

“Có lẽ nào người này vội vã về nhà vì có tang lễ”.

Gã tiều phu trẻ tuổi đã chuẩn bị thóa mạ hai câu, còn chưa mở miệng chưởi, đã thấy đao quang lóe lên một cái.

Sự thật gã căn bản không thể phân biệt rõ ràng đó là đao quang ? Hay là sấm chớp ?

Gã chỉ thấy một đạo ánh sáng từ cánh rừng đối diện bay ra, bay qua lưng con ngựa đang kéo xe.

Con ngựa đang phi nước đại như rồng bay cọt phóng đó, đột nhiên bị cắt làm hai, phần trước cắt đứt hẳn với phần sau.

Nửa thân trước của con ngựa kéo hai chân phi tới.

Sau đó có xảy ra chuyện gì, gã tiều phu đó căn bản không thấy được, gã đơn giản không thể tin chuyện đó là thật.

Gã hy vọng đó chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng.

Nhưng gã đã đang ới mưa.

- o O o -